

OTAKAR BATLIČKA: Souboj, Stroj na výprask

SOUBOJ

Nechci vám vyprávět vzrušující a nepravdivou povídku z Divokého západu. Za svého pobytu v Argentině jsem však byl svědkem události, která se mi vryla nadlouho do paměti.

V Palasios byl rušný den. Dobytkáři z dalekého okolí sháněli svá stáda k místní dráze, která dobytek přepravovala dál. Hacienderos - jihoameričtí farmáři, i honáci dobytka, zvaní gaučové, seděli ve skupinách v alamcenu, jakémisi zájezdním hostinci. Cinkot velkých ostruh se mísil s křikem, zpěvem a neurvalými výkřiky. „Myslím, že je načase, abychom odtud odešli," radil můj přítel, zvěrolékař Dorner, a pohlédl starostlivě do jednoho kouta sálu. Kolem stolu tam seděla skupina gaučů. Zpívali, či vlastně hulákali různé písně, bušili pěstmi do stolu a posilovali se koní, opojným nápojem nejhoršího druhu.

„Myslíte, doktore, že se tu něco semele?" ptal jsem se Dornera. " To jsou honáci z ranče Funes, a přijedou-li gaučové z Gorea, tak je víc než jisté, že to špatně skončí." Další slova mého přítele byla přerušena dusotem kopyt. „Už je to tady, to jsou goreovi lidé!"

Nově příchozí se seskupili u nálevního pultu.

V rohu sedící tlupa s úšklebky pozorovala, jak se muži u nálevního pultu dali také do zpěvu. Obrovský, ramenatý chlap s černými vlasy přistoupil ke Goreově skupině: „Hombre, jestli nezavřete ty vaše zatracené klapačky, slíznete si to!"

Předák z Gorea stál klidně, opřen o nálevní pult.

Ramenáč nečekaně uchopil předákovu sklenku a vchrstl mu její obsah do obličeje. Ruce všech přítomných sjely k bokům.

“Ruce od zbraní, amigos!" Mezi dveřmi stál policista. Štíhlý mladý muž vstoupil mezi rozvaděné muže. " Nechte nože a pistole na pokoji! Kdo způsobil tu výtržnost?" obrátil se k majiteli hostince.

“Jako vždycky, černý Martini. Začal s nadávkami," vysvětloval hostinský. Policista se obrátil k vousatému obru: „Martini, potřeboval byste, aby vám už konečně někdo nařezal. Jste rváč a vyvoláváte jen hádky a mrzutosti. Jednou vám to vynese pořádný výprask!"

„No, vy to jistě nebudete. Vás chrání ten váš barevný kabát, proto si troufáte, jinak..." významně protáhl Martini.

Policista upřel svůj zrak do zlobných očí černého obra.

" Myslíte? Něco vám ukáži, Martini. Vemte svůj bič a pojd'te ven!" Martini se zasmál a vykročil ke dveřím. Honáci i farmáři se vyhrnuli před hostinec.

" Prosím vás, doktore, co se bude dít?" ptal jsem se zvědavě svého přítele.

" Uvidíte! něco, co jste za svého pobytu v Argentině ještě neviděl. Souboj biči podle pravidel pastevců dobytka od Santa Fé. Nevíte, jací jsou tito gaučos umělci se svými dlouhými biči. Jediným švihnutím vám urazí cigaretu od úst!"

Zatím se lidé seskupili na velkém prostranství. V písčité zemi byl vyryt kruh o průměru asi šesti metrů. Policista svlékl svůj služební kabát i košili a stanul uprostřed kruhu obnažen do půl těla. V levé ruce měl pončo, vlněný přehoz, v pravé třimal asi tři metry dlouhý kožený bič s krátkou rukojetí. Proti němu stál už připraven Martini. gaučo byl mnohem mohutnější, jeho tělo připomínalo řeckořímského zápasníka.

" Doktore, jaká má vlastně takový souboj pravidla?" ptal jsem se Dornera.

" Kdo vypráská svého protivníka z kruhu, vítězí!" zněla stručná odpověď.

Zápas začal.

Gaučo se široce rozkročil, levou ruku obalenou pončem držel jako štít před sebou. jeho pravice sebou trhla. Řemen prořízl hadovitým pohybem vzduch a konec biče ťal po obličej policisty. Ten zachytil ránu chráněnou levicí.

Práskání bičů znělo jako výstřely z pistolí. Oba soupeři brzy nesli na svých tělech stopy zásahů biče. nebyly to však zásahy jeho koncem - ty jsou mnohem horší, a takovému šlehnutí oba bojovníci hbitě uhýbali.

Boj se stával každou vteřinou vášnivějším a urputnějším.

" Martini, teď dostanete, co vám už dávno patří." Policista sevřel pevněji rukojeť biče. " Před pěti lety jsem byl nejlepší bičař na rodeu v Santa Fé."

A skutečně. Řemen policistova biče opisoval ve vzduchu klikaté křivky. Každý šleh končil ostrým prásknutím. Konec biče několikrát olízl mohutná prsa obrovského gauča. Ten zuřil. Marně se snažil citelněji zasáhnout policistu. Byl neopatrný a při každém výpadu nebo špatném krytí byl častován bolestivými šlehy. Jeho kůže byla již na mnoha místech prořata a ramena, prsa i záda měl zbičovaná do krve. Martini zřejmě ochaboval. Couval krok za krokem, a když jej konec biče zasáhl rychle dvakrát za sebou do tváře, pustil bič a přitiskl dlaně na obličej.

Policistův bič nezahálel. Neúnavně se ovinovala dlouhá tenká kůže kolem těla Martiniho. trestaný gaučo ustupoval k okraji kruhu. Diváci sotva dýchali vzrušením. Ozvalo se ještě jedno prásknutí, Martini zaječel a skokem se octl mimo kruh. To byl konec boje a oba zápasníci zmizeli v hloučcích svých přátel. Viděl jsem později ještě několik argentinských soubojů honáckými biči, ale žádný nebyl tak urputný jako ten, ve kterém strážce pořádku ztrestal pověstného rváče.

STROJ NA VÝPRASK

V timorském přístavu potkávám přítele, se kterým jsem se rozešel před lety na řece San Francisco v Americe.

" Co děláš?" ptá se José. Popravdě odpovídám: " Nic."

" Jak jsi s tím nicneděláním daleko? Asi v polovině? tak pojď se mnou pokračovat do

Tasmánie!"

Téhož dne mne škuner nese k australským břehům. Zadarmo. Zařídil to druhý lodník Tasmano José. Nikdo neví, odkud ten čertovský chlapík pochází, jedno je však jisté: miluje severozápadní Australii, tasmánii. Léta se lehkomyšlně toulá světem, ale občas ho to popadne u srdce, a hurá do Tasmánie, na skalnaté útesy a větrné písečné pláně! Tahle láska k málo civilizovanému koutu země dala Josému jméno. Po přistání ve Wyndamu musel Tasmano dokončit práci na lodi. Dva dny jsem se potloukal sám, zadlužil jsem se v námořnickém kasinu, přihlásil na policejním ředitelství. José mne zastihl ve Wyndhamské čarodějnici. Seděl jsem u hospodského stolu, lokty ponořeny do spousty dárků, mincí a bankovek. Den a noc jsem štětinatým chlapům předváděl triky s kartami, něco hypnózy, nu a mořští vlci nebyli skoupí.

" Spadla klec!" křikl José od dveří. " Jdeme do vnitrozemí! Tasmánie čeká!"

Jsme již téměř venku z města, když nám zastupují cestu dva policisté.

" Kdo jste? Kam jdete? Ukažte libru!"

Pěkně to začíná, šklebím se na Josého, tvoje zaslíbená Tasmánie. Platí tu, brachu, stejně hloupé zákony jako ve Spojených státech. Nemáš u sebe dolar, libru? Jsi vagabund, tulák, tramp, šoupneme tě do basy! Vytahuju z kapsy hrst zmuchlaných bankovek. " V pořádku. A vy? Co vy?"

Tasmano zvesela obrací jednu kapsu po druhé. Pak ukazuje prázdnou dlaň; kde nic není, směje se, ani čert nebere...

Vidím, že malý policista bere věc vážně a strkám Josému do ruky libru. " Ne, to není jeho libra! To jsou vaše peníze!"

Prvý policista krásně neanglickou výslovností domlouvá druhému: " Donnerwetter!" Za úzce střiženou anglickou uniformou se skrývá široká německá duše. " Nech je být, kolego, mají peníze, viděls!"

" Chci vidět povolení k pobytu. Předložte přihlášku policejního ředitelství!" Ukazuju doklady, ale José je znovu zaskočen.

" Zítřka v devět přijdete na policii!" spokojeně štěká malý policista. " Na takové ptáčky máme zákony a bezvadné zařízení. Dostanete deset ran!" Policisté nás nezatýkají, ale docela klidně odcházejí. Konečně, kam jim můžeme utéct? Australská Západní pošť není žádný park a ve vsích podél řek Victorie by nás bez dokladů čekal ještě přísnější trest.

" Rány snese čtrnáctiletý výrostek," říká na odchodu Němec. " Údery jsou naprosto vyrovnané, nezávadné síly. Wyndhamský stroj na sázení výprasku je v provozu třetí rok a jeho chod přezkoušel samotný vládní lékař ze Sydney.

Setmělo se, když jsme stanuli na náměstí. Velice nás přitahuje místo, kde se má zítra Tasmano José podrobit exekuci.

" A to hrozí zrovna mně, kterého tatík v mládí jakživ neudeřil!" José se rozhlíží kolem. " Že by stroj na noc schovávali?"

" nikde na světě nejsou policisté žhaví do opravdové práce. Takový stroj musí vážit centy. Tamhle, podívej!"

Za tmy jsme se přiblížili k černému, hrozivě vysokému stínu a odvážili se vlézt pod voskovanou plachtu. Škrťám zápalkou. Z ocelového rámu visí několik železných tyčí, kol a převodů s drátěnými lany. Dole leží rovné, častým užíváním ošoupané prkno s koženými řemeny pro ruce a nohy.

" Proč má moje zadnice, " syká Tasmano, " strpět rány, které snese čtrnáctiletý výrostek? Proč ne rány, které snese pětileté děcko?"

Zatémco držím stráž, José se v odlesku světla z nedaleké policejní budovy dává do práce, povoluje, utahuje...

" A je to!" Otřel si ruce o plachtu a oba vycházíme z náměstí. " Ta hůl se mne bude jen zlehounka dotýkat, kamaráde. Ale řvát budu jako býk, rozumíš? Proč bych jim neudělal radost?"

Z budovy ředitelství vyšli dva statní policisté. Za nimi náš včerejší známý, německý policista.

" Deset ran," nastavuje Josému úřední listinu. " Pak tady vyplníte jméno, narození a můžete si spánembohem prošpacírovat celou Austrálii." Dva pořízkové stáhli plachtu ze stroje. Tasmano na mne mrkl a bez pobízení sám uléhá na prkno.

" Hned to bude za vámi," říká policista. Pořízkové upevnili řemeny kolem Josého končetin a stojí vedle stroje. Jeden zmačkl spínač. Evropský krajan se ke mně obrací. " Prokažte příteli službu. Počítejte rány."

Nízko nad Josého zadkem visí železná tyč obtočená pružnou gumou. Ve stroji to zarachotilo, tyč se škubavě pozvedá...

" Jedna!"

" Óóóóch!" zařval podle naší domluvy José.

" Vidíte, že to nic není," usmívá se policista.

Stroj opět skřípe, tyč se znovu zvedá...

" Včera jsme vypláceli vojenské kadety. A večer? Měl jste je vidět! Vesele šli k Wyndhamské čarodějnici tančit," vypráví Mnichovák. Vtom tyč podruhé dopadla.

" Dvě," odpočítal jsem. A hned jsem si uvědomil, že cosi není, jak má být. Tasmano nevykřikl! Shýbám se k jeho hlavě. Má zavřené oči. Volám: " José! Co je s tebou?" Neodpovídá, omdlel. " Zastavte! Zastavte to!" křičím na policisty.

Za týden Josého propustili z nemocnice s deseti librami bolestného. Té výslužce předcházely dva natržené svaly a vymknutý kyčelní kloub. " Litujeme, zřejmě se porouchal stroj. Čert ví, jak se to mohlo stát."

*